

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobce: **M. Š.,**
bytem X,
zastoupený advokátkou Mgr. Miluší Pospíšilovou,
sídlem Paprsková 1340/10, Praha,

proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti,**
sídlem Vyšehradská 16, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2018, č. j. MSP-965/2016-OSV-OSV/5,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2018, č. j. MSP-965/2016-OSV-OSV/5, se ve výroku II ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 6 400 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně Mgr. Miluše Pospíšilové, advokátky.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručenou Městskému soudu v Praze dne 16. 4. 2018 a přikázanou k projednání zdejšímu soudu usnesením

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 26. 7. 2018, č. j. Nad 152/2018-39, domáhá zrušení výroku II v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2016, č. j. Si 1378/2016-8 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím Městský soud v Praze podle § 8a a § 15 zákona č. 106/1999, Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 301/2016 Sb. (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) částečně odmítl žádost žalobce ze dne 6. 10. 2016 o poskytnutí informace (rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2016, sp. zn. 57 T 4/2015), a to v rozsahu informací o dni a měsíci narození a bydlišti (kromě názvu obce) obžalovaného a dalších obviněných (svědků), a příjmení, dni a měsíci narození třetích osob.

Obsah podání účastníků

2. Žalobce v žalobě předně namítá, že nebyl dán důvod pro částečné odepření informace v rozsahu příjmení třetích osob z důvodu ochrany osobních údajů, neboť samotné jméno a příjmení není osobním údajem, který by umožňoval subjekt přímo či nepřímo identifikovat, popřípadě jej na základě tohoto údaje kontaktovat. K tomu odkazuje zejména na rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148, č. 1944/2009 Sb. NSS. Poukazuje na skutečnost, že soudní řízení je až na zákonem stanovené výjimky ústní a veřejné a rozsudek se vyhláší vždy veřejně. Jména účastníků bez anonymizace jsou uveřejňována též na seznamu jednání vyvěšeném na dveřích jednací síně a přehledu jednání dostupném dálkovým přístupem. Dále žalobce poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 2. 2015, č. j. 29 A 48/2013-68. Odkaz žalovaného na rozsudek NSS ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166, č. 2416/2011 Sb. NSS, považuje žalobce za nepřiléhavý s ohledem na odlišné skutkové a právní okolnosti. Zdůrazňuje, že o předmětném trestním řízení ve věci obžalovaného bývalého policisty informovaly též sdělovací prostředky. Cituje názory týkající se anonymizace rozhodnutí vyslovené v odborné literatuře a poukazuje zejména na judikaturu Krajského soudu v Praze (rozsudky ze dne 30. 3. 2009, č. j. 44 Ca 115/2008-79, ze dne 2. 10. 2008, č. j. 44 Ca 60/2008-43, ze dne 5. 12. 2008, č. j. 44 Ca 47/2008-76, ze dne 11. 5. 2009, č. j. 44 Ca 89/2008-52, ze dne 16. 6. 2009, č. j. 44 Ca 153/2008-94, ze dne 25. 6. 2009, č. j. 44 Ca 101/2008-43, ze dne 22. 9. 2009, č. j. 44 Ca 43/2009-101, ze dne 27. 5. 2010, č. j. 44 Ca 48/2009-102, ze dne 16. 6. 2010, č. j. 44 Ca 113/2009-95, č. j. 44 Ca 121/2009-88 a č. j. 44 Ca 141/2009-86, ze dne 4. 7. 2011, č. j. 44 A 73/2010-112, a ze dne 26. 7. 2011, č. j. 44 A 75/2010-65 a 44 A 84/2010-124). Vytýká žalovanému, že nerespektuje judikaturu NSS a Krajského soudu v Praze, a porušuje tak princip rovnosti a povinnost dbát, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Dle žalobce žalovaný a Městský soud v Praze porušili § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím a § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění účinném do 23. 4. 2019 (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“). Zdůrazňuje, že právo na informace je základním právem zaručeným čl. 17 Listiny základních práv a svobod a čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Odepřít poskytnutí informace je možné pouze v případě, stanoví-li tak zákon a jde-li o opatření nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví nebo mravnosti. V části, v níž bylo odmítnuto poskytnutí příjmení fyzických osob, však tyto podmínky nebyly splněny.

3. Žalobce poukazuje také na opakovanou nečinnost žalovaného. Uvádí, že ačkoli nejde o vady, které by samy o sobě měly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a byly tak důvodem pro jeho zrušení, ve spojení se způsobem, jímž žalovaný napadené rozhodnutí odůvodnil, a nerespektováním ustálené judikatury svědčí o nezákonném a účelovém postupu žalovaného.
4. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky se shodují s argumentací uplatněnou ve správním řízení, s nímž se vypořádal. Poukazuje na definici osobního údaje v § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Zdůrazňuje, že s ohledem na odlišné skutkové okolnosti jednotlivých případů nelze bez dalšího aplikovat závěry rozsudku ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148, v němž NSS konstatoval, že jméno a příjmení fyzické osoby v kombinaci s číslem občanského průkazu není osobním údajem ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Z odůvodnění soudních rozhodnutí lze zjistit podstatně více informací, na jejichž základě lze fyzické osoby ztotožnit. Při poskytování informací o rozhodovací činnosti soudů může docházet k omezení práva na informace. Anonymizace je na místě v případě údajů, které jsou způsobilé napomoci identifikovat subjekt údajů. Ze zákona o svobodném přístupu k informacím neplyne, že by právo na informace automaticky zahrnovalo právo na poskytnutí údajů identifikujících účastníky, svědky či poškozené, ale je třeba zvažovat legitimní zájem na tom, aby se takové údaje staly součástí veřejné diskuze. K tomu odkazuje na rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 4. 7. 2011, č. j. 44 A 73/2010-112, a ze dne 27. 6. 2012, č. j. 45 A 4/2012-76. Odkazuje také na usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. II. ÚS 516/02 (patrně míněno usnesení sp. zn. III. ÚS 156/02), podle něhož právo na informace nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti. Veřejné vyhlášení rozsudku je kvalitativně odlišné od dalšího veřejného šíření informací v něm obsažených. K tomu odkazuje na rozsudek NSS ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166. Městský soud v Praze v této věci posuzoval, ke které osobě se údaje vztahují, zda je možné na jejich základě tuto osobu identifikovat a zda je na jejich poskytnutí veřejný zájem. Veřejný zájem shledal na poskytnutí jména a příjmení obžalovaných a obviněných. V případě fyzických osob, které vystupovaly v předmětném trestním řízení jako utajení svědci, ponechal pouze krycí jména a příjmení, zatímco skutečná příjmení neposkytl. Z toho je patrné, že pečlivě zvažoval omezení práva žalobce na informace a informace neposkytl pouze v rozsahu, v němž by byl zásah do soukromí fyzických osob nepřípustný. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí s těmito závěry ztotožnil. Dále žalovaný odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2018, č. j. 3 A 99/2016-97, v němž soud dospěl k závěru, že jména a příjmení osob poškozených a svědků uvedená v trestním rozsudku jsou osobními údaji, přičemž zájem veřejnosti nedosahuje takové intenzity, aby převážil nad ochranou soukromí a osobnosti.
5. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného zopakoval, že samotné jméno a příjmení nejsou osobními údaji. Rozsudek NSS ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166, se týkal odlišných skutkových okolností. NSS v něm současně upozornil, že je třeba rozlišovat údaje různých osob v různých situacích. Dále citoval článek John A. Gealfow a Christian May *Anonymizace osobních údajů v soudních rozhodnutích* publikovaný v Revue pro právo a technologie 19/2019, podle něhož soudy jako povinné subjekty při poskytování informací o rozhodovací činnosti na základě interní instrukce žalovaného ze dne 24. 7. 2009, č. 13/2008-SOSV-SP, často činí dogmatické závěry o tom, že některé druhy

informací je třeba bezvýhradně anonymizovat, aniž by docházelo k poměrování konkurujících lidských práv.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

6. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud o žalobě rozhodl bez jednání dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Žalobce požádal dne 6. 10. 2016 Městský soud v Praze podle § 13 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím o poskytnutí rozsudku ze dne 2. 3. 2016, sp. zn. 57 T 4/2015, jímž byl obžalovaný Mgr. R. K. zproštěn obžaloby, a to s uvedením jména a příjmení obžalovaného (bez dalších osobních údajů).
8. Městský soud v Praze oznámil žalobci, že za poskytnutí informace požaduje úhradu ve výši 530 Kč za 2,65 hodin práce při anonymizaci 53 stran rozsudku. Dne 3. 11. 2016 žalobce požadovanou úhradu zaplatil.
9. Městský soud v Praze poté dne 11. 11. 2016 žalobci poskytl částečně anonymizovaný rozsudek. Současně prvostupňovým rozhodnutím podle § 8a a § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím žádost žalobce o poskytnutí informace částečně odmítl, „pokud jde o poskytnutí textu rozhodnutí v části, která uvádí informace týkající se osobních údajů, konkrétně den a měsíc narození a bydliště (kromě názvu obce) obžalovaného, den a měsíc narození a bydliště (kromě názvu obce) dalších obviněných (svědků) a příjmení a den a měsíc narození třetích osob.“ Rozhodnutí odůvodnil tím, že s ohledem na kolizi dvou *prima facie* rovnocenných ústavních práv poměřoval povahu požadovaných informací, společenskou potřebu na jejich zpřístupnění a důvod, pro který je nutné informace chránit. V případě obžalovaného a svědků, kteří vystupovali v řízení v souvislosti s plněním služebních úkolů a povinností úředních osob, a jsou tedy příjemci veřejných prostředků, byly poskytnuty základní údaje v rozsahu § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, tj. jméno, příjmení, rok narození a obec, v níž mají trvalý pobyt. Znečitelněn byl den a měsíc narození a v případě obžalovaného ulice a číslo popisné místa jeho trvalého pobytu. Dále byla znečitelněna skutečná příjmení utajených svědků při ponechání jejich krycího jména a příjmení. Plné jméno a příjmení ve spojení s dalšími podrobnostmi uvedenými v trestním rozsudku, jakými jsou pracovní zařazení a zaměstnavatel, jsou již způsobilé identifikovat svědky, a jsou tudíž osobními údaji. Konstatoval, že ochrany osobních údajů a soukromí nelze dosáhnout šetrnějším způsobem než omezením práva na informace, a současně neshledal veřejný zájem na jejich poskytnutí. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 25. 11. 2016.
10. Žalobce podal dne 30. 11. 2016 stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace dle § 16a odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť nesouhlasil s výší a důvody požadované úhrady.
11. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Dle napadeného rozhodnutí a podání žalobce ze dne 30. 12. 2016 žalobce v odvolání podaném dne 7. 12. 2016 namítal absenci otisku úředního razítka na doručeném stejnopisu (odvolání podané dne 7. 12. 2016

není součástí předloženého správního spisu a neměl jej k dispozici ani žalovaný, jak plyne z odůvodnění napadeného rozhodnutí). V doplnění odvolání ze dne 30. 12. 2016 žalobce vyjádřil nesouhlas s anonymizací příjmení třetích osob v požadovaném trestním rozsudku, neboť dle žalobce nejde o osobní údaje.

12. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 2. 1. 2018 se žalobce domáhal, aby bylo žalovanému uloženo vydat rozhodnutí o jeho odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
13. Žalovaný vydal dne 2. 2. 2018 napadené rozhodnutí. Výrokem I dle § 16a odst. 7 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím potvrdil výši požadované úhrady a výrokem II zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. K absenci otisku úředního razítka s odkazem na komentářovou literaturu a rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014-48, konstatoval, že tato vada není důvodem pro zrušení rozhodnutí, neboť v projednávané věci nebyla pochybnost o tom, kdo rozhodnutí vydal. O vypravení rozhodnutí Městským soudem v Praze svědčí též údaje na doručence. Uzavřel, že rozhodnutí bylo žalobci řádně doručeno dne 25. 11. 2016. V návaznosti na tento závěr vyhodnotil doplnění odvolání ze dne 30. 12. 2016 jako vyjádření dle § 36 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), které lze zohlednit pouze při rozhodování o zákonnosti prvostupňového rozhodnutí, nikoli jeho správnosti. Žalovaný konstatoval, že se zcela ztotožnil se závěry Městského soudu v Praze. Citoval § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, § 81 odst. 1 a § 86 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a § 4 písm. a) a § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů. K námitkám žalobce obsaženým v podání ze dne 30. 12. 2016 uvedl, že s ohledem na konkrétní okolnosti může být právo na informace omezeno. Povinný subjekt anonymizuje údaje, které jsou způsobilé napomoci identifikovat subjekt údajů, není-li splněna některá z výjimek vymezených v § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů. V posuzovaném případě žádnou z výjimek uplatnit nelze. Právo na informace automaticky nezahrnuje právo na poskytnutí údajů identifikujících účastníky řízení, svědky nebo osoby poškozené, ale je třeba posuzovat legitimní zájem na tom, aby se staly součástí veřejné diskuse. Dle žalovaného z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že Městský soud v Praze posuzoval jednotlivé osobní údaje podle toho, ke které fyzické osobě se vztahují, zda je možné na jejich základě fyzickou osobu identifikovat a zda lze na jejich poskytnutí shledat veřejný zájem. Veřejný zájem shledal v případě jména a příjmení obžalovaného a dalších obviněných. V případě fyzických osob, které vystupovaly v dané věci jako utajení svědci, neposkytl skutečná příjmení a ponechal pouze krycí jména. Uzavřel, že Městský soud v Praze velmi pečlivě zvažoval důvodnost omezení žalobcova práva na informace a neposkytl je pouze v rozsahu, v němž by byl zásah do soukromí nepřijatelný. Dle žalovaného z odvolání žalobce vyplývá, že napadal prvostupňové rozhodnutí pouze ve vztahu k příjmením osob vystupujících v pozici utajených svědků. Žalovaný se neztotožnil s názorem žalobce, že jména a příjmení nejsou osobními údaji a neměla by být v soudních rozhodnutích anonymizována. Z § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů vyplývá, že dokáže-li konkrétní údaj subjekt údajů identifikovat nebo se týká osoby již identifikované, jde o osobní údaj. Zdůraznil, že rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148, č. 1944/2009 Sb. NSS, nelze bez dalšího aplikovat v případě poskytování soudních rozhodnutí, neboť z jejich odůvodnění lze zjistit podstatně více informací, na jejichž základě je možné jednotlivé fyzické osoby ztotožnit. Ačkoli Krajský soud v Praze v rozhodnutích, na něž poukazuje žalobce, konstatoval, že jméno a příjmení není osobním údajem, při poskytování informací takto nepostupuje. Judikatura Krajského soudu v Praze

není obecně závazná. Ohledně používání judikatury poukázal na rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2008, č. j. 2 As 57/2008-84, č. 1722/2008 Sb. NSS. K námitce veřejného vyhlášení rozsudků žalovaný citoval závěry rozsudku ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166, č. 2416/2011 Sb. NSS. Uzavřel, že v případě, kdy by zveřejněním příjmení došlo k prolomení ochrany identity utajených svědků, nelze shledat veřejný zájem na poskytnutí informace.

Posouzení žalobních bodů

14. V daném případě není mezi účastníky sporu, že Městský soud v Praze je povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, který disponuje požadovanou informací, která se týká jeho působnosti.
15. Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím poskytne povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.
16. Podle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů je osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.
17. Podle § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů může správce osobních údajů zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat,
 - a) jestliže provádí zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce,
 - b) jestliže je zpracování nezbytné pro plnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro jednání o uzavření nebo změně smlouvy uskutečněné na návrh subjektu údajů,
 - c) pokud je to nezbytně třeba k ochraně životně důležitých zájmů subjektu údajů. V tomto případě je třeba bez zbytečného odkladu získat jeho souhlas. Pokud souhlas není dán, musí správce ukončit zpracování a údaje zlikvidovat,
 - d) jedná-li se o oprávněně zveřejněné osobní údaje v souladu se zvláštním právním předpisem. Tím však není dotčeno právo na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů,
 - e) pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života,
 - f) pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení, nebo,
 - g) jedná-li se o zpracování výlučně pro účely archivnictví podle zvláštního zákona.
18. Podle § 10 zákona o ochraně osobních údajů při zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbá na ochranu před neoprávněným zasahováním do

soukromého a osobního života subjektu údajů. Zpracováním údajů se rozumí i jejich zpřístupňování [§ 4 písm. e) cit. zákona].

19. Právo na informace je nutné omezit mimo jiné tam, kde by poskytnutí požadované informace zasáhlo do práva na soukromí ve smyslu čl. 10 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, respektive ochrany osobních údajů ve smyslu čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv EU. Ze smyslu čl. 10 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod plyne, že chráněným údajem je jenom údaj, který se vztahuje ke konkrétní identifikované osobě. Tomu odpovídá právní úprava v zákoně o ochraně osobních údajů, který transponoval směrnici Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (dále jen „směrnice 95/46/ES“), účinnou do 24. 5. 2018 (čl. 94 nařízení Evropského parlamentu a Rady 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES). Zásadně je proto zakázáno poskytnutí takových údajů, které vedou samostatně či ve svém souhrnu k identifikaci této osoby, ať již okamžité nebo na základě legálních a relativně nenáročných kroků adresáta informace [srov. bod 26 odůvodnění a čl. 2 písm. a) směrnice 95/46/ES]. Údaj je osobním údajem, má-li vypovídací hodnotu o osobě, respektive osobnosti subjektu údajů, avšak teprve je-li osoba na základě souhrnu poskytovaných údajů určitelná [ustanovení § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů]. Z judikatury NSS vyplývá, že o osobní údaj se jedná tehdy, pokud je na základě něho možné konkrétní osobu určit nebo kontaktovat (viz rozsudky ze dne 12. 2. 2009, č. j. 9 As 34/2008-68, č. 1844/2009 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148, či ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 113/2012-133, č. 3222/2015 Sb. NSS). Samotné jméno a příjmení nelze obecně považovat za osobní údaj, protože zpravidla neslouží jako dostatečný identifikátor konkrétní osoby (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148, ze dne 13. 8. 2014, č. j. 1 As 78/2014-43, č. 3127/2014 Sb. NSS, a rozsudky Krajského soudu v Praze, č. j. 44 A 3/2011-60, ze dne 14. 3. 2019, č. j. 48 A 74/2016-30).
20. Otázka, zda fyzická osoba, jíž se informace týká, je nebo není identifikovatelná, závisí vždy na okolnostech daného případu (viz např. rozsudky NSS ze dne 28. 6. 2013, č. j. 5 As 1/2011-156, nebo ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25, jímž byla zamítnuta kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2018, č. j. 3 A 99/2016-97). Soud souhlasí s žalovaným, že závěry rozsudku ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148, nelze paušalizovat a bez dalšího použít na jakékoli jiné situace (viz též rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25). Je třeba vždy v konkrétním případě posoudit, zda na základě určitého údaje, respektive souhrnu údajů a jejich kontextu lze konkrétní osobu identifikovat. Nelze tedy ani toliko obecně konstatovat, že uvedení jména a příjmení v rozsudku vždy umožňuje určit konkrétní osobu. Takto paušalizovat nelze ani závěry rozsudku NSS ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25, v němž NSS konstatoval, že jméno a příjmení poškozeného a svědků v kopii trestního rozsudku jsou s ohledem na jejich spojení s dalšími údaji uváděnými v odůvodnění rozsudku, které blíže charakterizují identitu těchto osob, osobními údaji ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, a vztáhnout je bez dalšího na příjmení všech osob v rozsudku uvedených. Vždy je třeba přihlídnout ke konkrétnímu popisu skutkových okolností, které mohou spolu se jménem a příjmením umožnit svědka, poškozeného či třetí osobu identifikovat.

21. Ačkoli v projednávané věci žalovaný konstatoval, že Městský soud v Praze v prvostupňovém rozhodnutí posuzoval jednotlivé údaje podle toho, ke které fyzické osobě se vztahují a zda je možné na jejich základě fyzickou osobu identifikovat, soud se s tímto závěrem neztotožňuje. Městský soud v Praze se omezil na konstatování, že nebyla poskytnuta skutečná příjmení utajených svědků, neboť jméno a příjmení ve spojení s dalšími podrobnostmi uvedenými v trestním rozsudku, jakými jsou pracovní zařazení a zaměstnavatel, jsou již způsobilé svědky identifikovat, a jsou tudíž osobními údaji. Toto konstatování Městský soud v Praze ve vztahu k jednotlivým osobám blíže nerozvedl a nekonkretizoval. Žalovaný, podle něhož žalobce napadal prvostupňové rozhodnutí jen v rozsahu, v němž byla odmítnuta informace o příjmení osob vystupujících v pozici utajených svědků, pouze aproboval prvostupňové rozhodnutí a toliko obecně konstatoval, že v případě soudních rozhodnutí lze z jejich odůvodnění zjistit více informací, na jejichž základě lze fyzické osoby ztotožnit, a nelze proto bez dalšího aplikovat rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148. Uzavřel, že pokud by zveřejněním příjmení došlo k prolomení ochrany identity utajených svědků, nelze shledat veřejný zájem na jejich poskytnutí.
22. Žalovaný nesprávně interpretuje rozsah odvolání, neboť to směřuje proti anonymizaci příjmení všech třetích osob, nikoli jen utajených svědků. V požadovaném trestním rozsudku se hovoří pouze o P. K. a Mgr. M. S. jako o svědcích, kteří byli v jiném trestním řízení vyslýcháni jako utajení svědci s odkazem na § 55 odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řádu soudním, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“) a vystupovali pod smyšlenými jmény (z obsahu spisu neplyne, že by utajení trvalo). Ve vztahu k H., L., P. Č. – S., B. S., Mgr. R. P., Š., K., P. a M. (s. 8, 10, 13, 24, 26, 28, 29, 33, 39 a 44 anonymizovaného rozsudku), jejichž příjmení byla rovněž anonymizována, z obsahu předloženého správního spisu neplyne, že by jejich totožnost jako svědků měla kdy být utajována, byť i v jiném trestním řízení. Odepření informace o příjmení ve vztahu k těmto osobám, jejichž označení jako utajených svědků vystupujících pod krycím jménem nemá oporu ve správním spisu, nebylo nikterak odůvodněno. V napadeném rozhodnutí ani v prvostupňovém rozhodnutí není vysvětleno a rozvedeno, jaké další údaje či informace jsou ve vztahu k nim z obsahu rozsudku zjistitelné, a neplyne z nich, že by se těmito úvahami žalovaný a Městský soud v Praze zabývali (žalovaný ostatně neuvádí požadovaný rozsudek ani ve výčtu podkladů, z nichž vycházel). Žalovaný v napadeném rozhodnutí obsáhle cituje právní předpisy, judikaturu a činí obecné úvahy, avšak jejich aplikace na konkrétní případ chybí. Nutno dodat, že na tyto osoby nelze bez dalšího vztáhnout ani obecný závěr Městského soudu v Praze o možnosti identifikace na základě jména, příjmení, pracovního zařazení a zaměstnavatele uvedených v trestním rozsudku, neboť např. v případě osob L., P. či M. rozsudek údaj o jménu, pracovním zařazení a zaměstnavateli neobsahuje.
23. Soud se ztotožňuje s žalobcem v tom směru, že samotné jméno a příjmení nemusí být samy o sobě dostatečné k identifikaci konkrétní osoby (subjektu osobních údajů) nebo k jejímu kontaktování. Z napadeného ani prvostupňového rozhodnutí neplyne, na základě jakých skutkových zjištění a úvah dospěli Městský soud v Praze a žalovaný k závěru, že všechna anonymizovaná příjmení v požadovaném trestním rozsudku jsou osobními údaji, tedy údaji umožňujícími (ve spojení s dalšími informacemi obsaženými v rozsudku) konkrétní osoby určit nebo kontaktovat, a proto je třeba jejich poskytnutí dle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím odmítnout. Jejich závěry jsou tedy nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

24. Teprve pokud žalovaný s ohledem na konkrétní okolnosti případu a údaje uvedené v požadovaném rozsudku dojde u jednotlivých osob k přezkoumatelnému závěru, že poskytnutí údaje o příjmení by ve spojení s dalšími konkrétními poskytnutými informacemi mohlo umožnit fyzickou osobu identifikovat, a je tedy vzhledem k okolnostem případu osobním údajem, je na místě zvažovat aplikaci výjimek a poměřovat obě proti sobě stojící základní práva. V rámci těchto úvah se uplatní též závěry rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2011, č. j. 44 A 3/2011-60, jež konstatoval, že „[p]rávo na informace automaticky nezahrnuje právo na poskytnutí údajů, které identifikují, resp. jsou způsobilé identifikovat účastníky řízení, natožpak svědky či osoby poškozené trestnou činností. Tyto údaje mohou být zahrnuty jedině tehdy, jestliže lze shledat legitimní zájem na tom, aby se staly součástí veřejné diskuse. Především půjde o případy, kdy jde o osoby veřejně činné, pokud v soudním řízení budou vystupovat právě v souvislosti se svou veřejnou činností, resp. je-li znalost jejich účasti v daném řízení relevantní skutečností pro tvorbu veřejného názoru o kvalitách osoby, která vykonává veřejnou funkci nebo usiluje o její výkon.“ Tedy až v dalším kroku je třeba rozlišovat, zda jde o osoby v postavení úředních osob, či nikoli, a zohlednit též účel, který byl v souvislosti se shromážděním dotčených informací sledován (viz rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25).
25. Soud na okraj konstatuje, že pokud by se v skutku jednalo o příjmení utajovaných svědků, u nichž okolnosti nasvědčují tomu, že svědku nebo osobě jemu blízké v souvislosti s podáním svědectví zřejmě hrozí újma na zdraví nebo jiné vážné nebezpečí porušení jejich základních práv (§ 55 odst. 2 trestního řádu), nebo o utajovanou informaci dle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů, přičemž utajení a jeho důvody by nadále trvaly, bylo by v této části odmítnutí informace důvodné [§ 7 zákona o svobodném přístupu k informacím; § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím v případě probíhajícího trestního řízení; § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, přičemž se vždy jedná o opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých a též veřejnou bezpečnost, pokud by mohlo být ohroženo objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení]. V této souvislosti se však musí žalovaný vyrovnat s tím, jak hodnotil oprávněnost užití institutu utajovaného svědka sám Městský soud v Praze v rozsudku, jehož kopie je požadována.
26. K poukazu žalobce na veřejnost hlavního líčení a veřejné vyhlášení rozsudku soud uvádí, že zásada veřejnosti jednání není důvodem, pro který by mělo být upřednostněno právo na informace před právem na ochranu soukromí fyzických osob. O tom ostatně svědčí i skutečnost, že veřejnost hlavního líčení může být ze zákonem stanovených důvodů, mimo jiné z důvodu důležitého zájmu svědků, vyloučena. Zásada veřejnosti hlavního líčení (čl. 96 odst. 2 Ústavy, čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, § 199 trestního řádu, § 6 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů), která zajišťuje možnost kontroly veřejnosti nad výkonem soudnictví v trestních věcech a představuje jednu ze záruk zákonnosti trestního řízení a zachování práv osob, které se hlavního líčení účastní, je kvalitativně zcela odlišná od dalšího šíření informací v hlavním líčení veřejně projednávaných. Jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35, „[s]myslem anonymizace je tedy ochránit soukromí, informační sebeurčení a osobní údaje těch aktérů, kteří v soudním řízení a poté v soudním rozhodnutí vystupují jako soukromé osoby, ať už jako účastníci, svědci či v podobném postavení. Jejich soukromí je prolomeno pouze při samotném

veřejném vyhlášení rozsudku, jak striktně požaduje čl. 96 odst. 2 Ústavy, následně už je však jejich soukromí chráněno právě anonymizací.“ Výše uvedené závěry platí též pro informace, které byly předmětem veřejného projednání. Žalovaný v tomto směru přílehavě odkázal na rozsudek ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166, v němž NSS konstatoval, že povinnost chránit osobní údaje trvá i přesto, že údaje byly zveřejněny v průběhu soudního řízení. Byť se jednalo o postih advokáta, nikoli o jednání veřejné správy při poskytování informací, jsou tyto závěry aplikovatelné i na anonymizaci rozsudku, neboť jsou vyjádřeny obecně ve vztahu k potřebě chránit osobní údaje dotčených osob (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25).

27. Obecně lze rovněž uvést, že důvodem upřednostnění práva na informace oproti právu na ochranu soukromí svědků fyzických osob, které nevystupují v postavení úředních osob, nemůže být ani skutečnost, že jde o kauzu bývalého policisty, o níž informovaly sdělovací prostředky. Žalobce netvrdí a neoznačuje důkazy k tomu, že by v médiích byly zveřejněny osobní údaje o osobách v postavení svědků, popřípadě dalších fyzických osob, o jejichž údaje se v dané věci jedná. I pokud by tomu tak však bylo, nelze tím odůvodnit opakování zásahu do práv a další dotčení osobní sféry zveřejněním jejich osobních údajů ze strany správních orgánů způsobem, který usnadní vyhledání a získání těchto informací, nadto v širším kontextu ve spojení s dalšími dosud nezveřejněnými údaji. Jinými slovy, zveřejnění údajů médii neznamená, že by bylo následně možné do její sféry znovu zasahovat opakovaným zveřejňováním osobních údajů, nadto za doprovodu dalších informací (viz rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25). To samozřejmě neznamená, že by nebylo třeba nutnost anonymizace posuzovat ve světle konkrétních skutkových okolností věci.
28. Jelikož žalovaný ani Městský soud v Praze své závěry o tom, že příjmení všech svědků, resp. třetích osob v rozsudku uvedených, jejichž poskytnutí bylo odmítnuto, jsou osobním údajem, přezkoumatelným způsobem neodůvodnili, nebylo možné ani posuzovat, zda došlo k neodůvodněným rozdílům v podobných případech (§ 2 odst. 4 správního řádu). Soud zdůrazňuje, že z judikatury, včetně rozhodnutí zdejšího soudu, na která žalobce poukazuje, vyplývá, že možnost identifikace konkrétní osoby je třeba vždy posuzovat v návaznosti na konkrétní okolnosti případu, v souvislosti se skutkovými okolnostmi v rozsudku popisovanými.
29. K citacím odborných článků, které se týkají zveřejňování a anonymizace soudních rozhodnutí, soud konstatuje, že v nich obsažená akademická argumentace není bez dalšího použitelná na konkrétní projednávanou věc, v níž je třeba na základě okolností konkrétního případu primárně posoudit povahu údaje a případně v návaznosti na ni vzájemně poměřovat právo na informace a právo na ochranu osobních údajů, s přihlédnutím k postavení těchto osob a zájmu na veřejné diskusi.
30. Soud dále konstatuje, že se blíže nezabýval namítanými průtahy žalovaného, neboť ačkoli nevydání rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě je vadou řízení, nejde o vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
31. Pokud žalovaný poukazuje na vlastní praxi NSS a zdejšího soudu při poskytování informací, tato praxe není pro rozhodování soudu relevantní. Z pohledu zákona o svobodném přístupu k informacím jsou NSS a krajské soudy ve dvojím postavení. Jednak jsou povinnými subjekty ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož rozhodují jako správní orgány, jednak jako soudy dle čl. 81 a následujících Ústavy

rozhodují o ochraně veřejných subjektivních práv při aplikaci tohoto zákona. Obě role jsou přitom oddělené a nelze je propojovat. Z postupu soudu coby povinného subjektu nelze vyvozovat žádné závěry pro výkon soudnictví. Soud jako povinný subjekt je v principu běžným správním orgánem (jako kterýkoliv jiný povinný subjekt) a jeho rozhodnutí v této linii jsou (jako rozhodnutí každého povinného subjektu) soudně přezkoumatelná, přičemž přezkoumávající soud není (a s ohledem na čl. 95 Ústavy ani nemůže být) jakkoliv vázán praxí jakéhokoliv povinného subjektu, soudy nevyjímaje.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

32. S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku jsou správní orgány vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
33. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, a má tedy právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení zahrnují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení a náhrada hotových výdajů. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupkyně žalobce provedla v řízení jeden účelný úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení. Odměna za úkon právní služby činí dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu 3 100 Kč. Vedle odměny přísluší zástupkyni žalobce též náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 6 400 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupkyně žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.). Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů za podání ze dne 22. 6. 2018 učiněné jeho zástupkyní, v němž žalobce navrhl, aby NSS rozhodl o přikázání věci zdejšímu soudu, neboť jde o jednoduchý procesní úkon, který mohl být obsažen již v žalobě, též s přihlédnutím k tomu, že žalobce již dříve vedl vícero řízení, která se týkala poskytování informací Městským soudem v Praze jako povinným subjektem, v nichž obdobně navrhoval, aby věc byla přikázána zdejšímu soudu. Soud žalobci nepřiznal též náhradu za sepsí repliky k vyjádření žalovaného jeho zástupkyní, neboť replika v podstatě pouze stručně opakuje a shrnuje argumenty uvedené žalobcem v žalobě a nepřidává k argumentaci žalobce nic nového. Náklady na tento úkon tedy nelze pokládat za účelně vynaložené ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. května 2020

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu